

Ik ben Funny

FUNNY BERGMAN

Hokjes maar dan Funny

Liesa Van Dyck

Gezien op 31 juli 2026

O.666, Oostende in kader van Theater aan Zee

RECENSIEWORKSHOP

In 'Ik ben Funny' neemt Funny Bergman – de alias van de Nederlandse Bibi Roos – het publiek mee in een absurdistische, theatrale comedytrip waarin ze lastige vragen niet schuwt. Wat is gender? Wat is identiteit? Wat is seksualiteit? Waarom worden mensen in hokjes geplaatst, en nog belangrijker: hoe kom je daar ook weer uit?

03 AUGUSTUS 2026

De speellocatie baadt in groen licht, luide clubmuziek schalt door de speakers. Bergman wil het haar toeschouwers niet te comfortabel maken: ze verschijnt op het podium en voert ongemakkelijk lang een zenuwachtige stilte op. Haar ongemak deelt ze vervolgens meteen met de zaal: als er één manier is om een doorsnee theaterpubliek collectief nerveus te maken, dan is het wel door het woord 'publieksparticipatie' te laten vallen.

Soms kan de weg naar een inclusieve wereld ook simpel zijn.

Ik waan me in een New Yorkse comedyclub wanneer ze met de microfoon door het publiek waadt en een willekeurig slachtoffer de vraag stelt: 'Mannen: ja of nee?' Hilariteit in de zaal wanneer daar niet meteen een eenduidig antwoord op komt. 'Vrouwen: ja of nee?' Ja! 'Non-binaire personen: ja of nee?' Ja! 'Mooi, dan zijn we daar over uit en mag dus iedereen er zijn.' Soms kan de weg naar een inclusieve wereld ook simpel zijn.

Het licht verglijdt van groen naar roze en Bergman neemt ons mee naar een Berlijnse technoclub. Wanneer de rij voor de vrouwentoiletten ellenlang is, besluit ze bij de mannen te gaan. Dit tot ongenoegen van een mannelijke toiletbezoeker, die vervolgens haar deur blokkeert. Na enkele vergeefse pogingen om de deur met brute kracht weer open te krijgen, besluit ze de *skillset* in te zetten die haar kunstopleiding haar heeft opgeleverd. Poging één: grenzen

aangeven. Ze probeert de deur te vertellen dat ze het écht niet leuk vindt dat die dicht zit. Mislukt. Poging twee: *spoken word*. Misschien wil de deur wel openen als ze een gedicht brengt? Hoewel haar imitatie van de doorsnee slam poetry-avond overtuigend klinkt: mislukt. Het wordt pijnlijk duidelijk dat haar uiterst ontwikkelde communicatieve vaardigheden niet toepasbaar zijn op deze situatie: ze kan zo veel woorden gebruiken als ze wil, maar de deur blijft dicht. Bergman zit opgesloten in haar hokje en raakt er niet uit.

Schenen schoppen

Aan een razend tempo switcht Bergman vervolgens tussen emoties, tijdlijnen en ingebeelde locaties. In amper drie kwartier tijd volgen het verhaal van de manier waarop ze uit de kast kwam, een Freudiaanse penisanekdote, enkele akkoorden op een elektrische gitaar en een hoop grappen. Ze neemt ons op chaotische wijze mee in twee werelden: de wereld van haar Berlijnse wc-hokje, en de wereld buiten haar hokje. Die eerste is eng en beklemmend, die tweede is vrij en leuk. Of lijkt dat maar zo?

Bergman stelt rake vragen en weet elk taboe lichter te maken.

Bergman stelt rake vragen en weet elk taboe lichter te maken door absurde beelden in ons hoofd te planten – met als hoogtepunt een wereldwijde lesbische orgie waarin vrouwen in bergen afscheiding over elkaar heen glijden. Toch vraag ik me af of de manier waarop ze ons aan de tand voelt niet een beetje *too much* is. Waar ligt de grens tussen tegen schenen schoppen en wildweg met je armen rond maaien?

Alles tegelijk

Het lijkt alsof Bergman mijn gedachten kan lezen wanneer ze naar het einde toe de chaos stillegt en van toon verandert. Plots zien we een personage dat we nog niet eerder zagen en voeren kwetsbaarheid en fragiliteit de boventoon. Ik besef dat ik Bergman tijdens de voorstelling niet genoeg credits heb gegeven en haar wellicht zelf in een hokje heb geduwd. De mens valt niet eenduidig te definiëren en is altijd alles tegelijk. Op de een of andere manier is Bergman uiteindelijk uit haar (toilet)hokje geraakt, maar het verdriet van die ervaring draagt ze nog steeds met zich mee. Je kan wel uit je hokje komen, maar dat hokje zit nog steeds in jou.

Bergman heeft ons overtuigend laten zien hoe hardnekkig maatschappelijke hokjes zijn.

De kracht van deze voorstelling zit in de subtiliteit van de kentering. Er is geen *deus ex machina*, het blijft gissen hoe Bergman zich uiteindelijk heeft bevrijd uit haar hokje. Maar eigenlijk doet het antwoord op die vraag er niet toe. Soms is er chaos nodig om daarna orde te kunnen scheppen, en die chaos belichaamt Bergman op geheel eigen wijze. Of die wijze ook *funny* is laat ik in het midden, maar Bergman heeft ons wel overtuigend laten zien hoe hardnekkig maatschappelijke hokjes zijn. En dat die doorgaans een stuk moeilijker open te breken zijn dan een wc-deur.